

зорецътъ. Ноще тя (стѣнната) не може да свѣти, защото не свѣти и слънцето презъ прозорецътъ, не свѣти ни свѣщъта въ стаята. А сичкото това ни доказва, че стѣнната пѣма своя свѣтлина, че тя е сама по себѣ си темна и че тя става свѣтла и видима само тогава, когато падне на нея чужда свѣтлина. Такава сѣщо е и месѣчинната. Месѣчинната наистина свѣти, но тя свѣти не съ своя свѣтлина, а съ слънечната, и свѣти само тогава, когато и нея освѣтлява самото слънце; а ако я не освѣти, то тя не може сама да свѣти. Ето защо месѣчинната са не вижда сѣкога. Такава сѣщо история бива и съ нашата земя: ако тя и да е темна, но пакъ, като я поглѣда човѣкъ отдалечъ, тя свѣти, защото я освѣтлява слънцето, както свѣщъта освѣтлява стѣнната. Ако би ние поглѣдале земята ноще отъ месѣчинната, то тя ни би са показала такова сѣщо сребарно кълбо, каквато ни са показва и сега месѣчинната, само годѣмината ѝ би била колко едно ржшето. А ако би поглѣдале на земята отъ месѣчинната днене, то тя ни би са показала такова сѣщо бѣловато облаче, каквато е днене и месѣчинната. Но това пѣщо може да види човѣкъ и съ своето просто око, и да са увѣри твърде лесно, че свѣтлината на месѣчинната не прилича на слънечната свѣтлина: слънцето ни са показва като да е златно; а месѣчинната — като да е сребарна; на слънцето да поглѣдиешъ не можешъ, а на месѣчинната глѣдай колкото искашъ. Свѣтлината на слънцето е ярка, блѣстяща и ослѣпителна; а свѣтлината на месѣчинната е темновата,